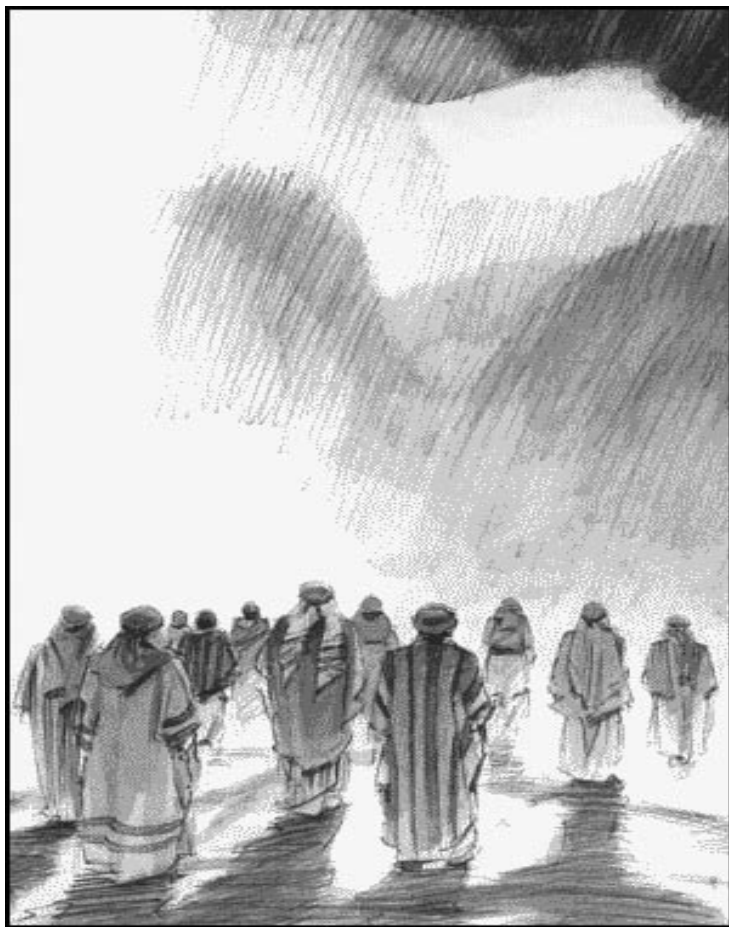

Cesta

5

2009

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
První izraelští králové	4
Poznáváme Ježíše	6
Podobenství.....	7
Mimozemšťané v žabství.....	8
Princezna Mandarinka.....	10
Beruška	11
Putujeme s Biblí	12
Soutěž o tři knihy	14
Pozvánka	15
Písnička	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.

Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 851, e-mail: predplatne@predplatne.cz

Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.

Ilustrace: H. Rokytová, J. Kostecký, R. Scott, J. Krist a archiv časopisu Cesta

Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Maminka je nemocná

Naše maminka je nemocná, Ježíši.
Byla tvoje maminka také někdy nemocná?
Když je maminka nemocná, je to moc zlé.

Všude chybí.

Chybí i tam, kde ji nepotřebujeme.

Chybí nám pravý pokoj v domě,
někdo, kdo nás má pořád rád
a za kým můžeme vždycky přijít.

Prosím, uzdrav naši maminku, Ježíši.

Prosím, vzpomeň si na svou maminku a na to,
jak jsi ji potřeboval.

Bez maminky to nejde.

Amen.

Dietrich Mendt
Přel. Zdeněk Svoboda

1. Narození Samuele

V minulém čísle jsme dokončili vyprávění o posledním izraelském soudci, o Samsónovi. Jak se dokonce dvakrát praví v závěru knihy Soudců (Sd 17,6 a 21,25), Izraelci v těch dnech neměli krále a „každý proto dělal, co uznal za správné“ – jinými slovy: každý si dělal, co chtěl. Znovu a znovu Boží lid podléhal pokušení a klaněl se místo Hospodinu různým modlám. Příkladem toho je muž jménem Míka, jenž si vystavěl svatyni, kde uctíval bůžky a zlatou sochu, a najal si dokonce jednoho léviijce (potomky Léviho Hospodin určil ke kněžské službě), aby mu v této svatyni dělal kněze. Domníval se bláhově, že to mu zajistí Hospodinovu přízeň, ačkoliv Desatero uctívání jakýchkoliv model přísně zakazuje (17. kapitola knihy Soudců).

Je tedy zřejmé, že Izraelci potřebují krále, aby je vedl. O jejich zkušenostech s prvními králi – Saulem a Davidem – vypráví První a Druhá kniha Samuelova. V tomto a příštích číslech Cesty si tento příběh přiblížíme. Na jeho počátku se narodí chlapec jménem Samuel...

Byl jednou jeden muž, jmenoval se Elkána. Měl dvě ženy, jedna se jmenovala Chana a druhá Penina. Chanu měl Elkána raději. Ona se však velmi trápila tím, že nemá žádné děti. Penina se jí navíc kvůli tomu pořád posmívala. Říkala jí: „Nemáš žádné děti, ale já je mám. Hospodin tě jistě nemá rád, a proto ti nedává žádné dítě.“

Elkána s Chanou byli velmi zbožní a každý rok chodili na pouť do města Sílo, kde stála Boží svatyně, aby se zde modlili. Ve svatyni byla uložena truhla úmluvy s deskami Desatera. Nejvyšším knězem v této svatyni byl muž jménem Elí.

Jednou přišli znovu do svatyně a utrápená Chana padla na kolena a tiše a úpěnlivě se modlila: „Hospodine, nezapomínej na mne, prosím! Daruj mi dítě! Slibuji, že se o něj budu dobře starat. Každý den mu budu vyprávět o tobě. Až trochu vyroste, stane se z něj tvůj služebník, to ti slibuji!“

Chana se takto modlila velice dlouho. U dveří do svatyně seděl velekněz Elí a pozoroval ji. Viděl, jak tam leží na zemi, její ústa se pohybují, ale nerozuměl tomu, co říká. Pomyslel si, že je asi opilá, a šel ji napomenout: „Že se nestydíš, opilá vejít do svatyně!“

Chana k němu zvedla uplakané oči: „Ach ne, nejsem opilá. Měla jsem jen spoustu starostí a trápení. Teď jsem to v modlitbě všechno řekla Bohu.“

Elí zalitoval svého hněvu a řekl jí: „Jdi klidně domů, Bůh tvou modlitbu vyslyší a splní tvé přání.“

Tak se také stalo – za rok se Chaně narodil syn. Chana si přála, aby se jmenoval Samuel, protože toto jméno znamená Vyslyšel Bůh. Svěřila se svému muži se slibem, který dala Hospodinu, a Elkána řekl: „Udělej, co považuješ za správné.“

Chana se o syna dobře starala, jak slíbila. Když mu byly asi čtyři nebo pět let, přivedla jej s sebou do svatyně k Elímu. Ten už se na Chanu nepamatoval. Ona mu však řekla: „Jsem ta žena, která se zde modlila, aby dostala dítě. Tohle je chlapec, kterého mi Bůh dal. Slíbila jsem Bohu, že se stane Božím služebníkem. Smí zůstat zde a pomáhat ti ve svatyni?“

Elímu se to velice líbilo a souhlasil. Od té doby žil Samuel ve svatyni. Rodiče jej každoročně navštěvovali a matka mu vždy přinesla nové pěkné šaty, vždy o něco větší než ty, ze kterých už vyrostl.

Jana Krajčířiková

Část čtrnáctá

1. Kde zůstal dvanáctiletý Ježíš, když se s rodiči měl vrátit domů z putování do Jeruzaléma?
2. Co se stalo, když se Ježíš plavil s učedníky přes Genezaretské jezero a usnul na lodi?
3. Kam odvedli Pána Ježíše z Getsemanské zahrady?
4. Co udělal Petr jednomu z vojáků, když chtěl ochránit Ježíše Krista?
5. Co řekl Pilát, aby ulehčil svému svědomí, když dal Ježíše ukřižovat?
(Nápověda: ucho, bouře, umýt ruce, Annáš, chrám)

Část patnáctá

1. Ježíš vzal tři učedníky na horu a tam se jim ukázal v proměněném těle. Byli tam ještě dva muži, kteří?
2. Co viděly ženy v neděli ráno u Ježíšova hrobu?
3. Kterému učedníkovi se říká „nevěřící“, protože si chtěl sáhnout na rány Krista?
4. Jakým způsobem odešel Ježíš od svých učedníků?
5. Když Ježíš zmizel v nebi, co uslyšeli učedníci od andělů?
(Nápověda: Tomáš, Mojžíš, Eliáš, žehnaní, oblaka, prázdný hrob, odvalený kámen, druhý příchod)

Správné odpovědi najdete na str. 14. Při sestavování „seriálu“ byla použita Bible a Bible v hádankách a odpovědích.

3. O rozsévači

Toto podobenství najdeme téměř ve stejném znění u Matouše (13,1-9), Marka (4,1-9) i Lukáše (8,4-8). Je to jedno z prvních podobenství, které Ježíš vyslovil. Připojil k němu i výklad.

Rosévač je člověk, který na poli sije zrní, aby z něj vyrostlo obilí. Dnes již můžeme na poli vidět jen traktory, dříve však rolníci museli skoro vše dělat ručně. Kráčeli mezi brázdami a snažili se rovnoměrně rozhazovat zrna do půdy. Vždy se přitom stane, že některá semena padnou mimo úrodnou zem.

Ježíšovi posluchači polní práce dobře znali, proto jim byl jistě jasný osud jednotlivých zrn. Ježíšův výklad však ukazuje druhý, důležitější ale pro mnohé zároveň skrytý význam jeho slov. Zde nejde o zrní, ale o slovo o Božím království.

Jak tedy zní toto podobenství? Když rozsévač pracoval, některá zrna padla podél cesty a přiletěli ptáci, kteří je sezobali. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země. Hned vzešla, protože nebyla hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je a bez pořádných kořenů uschla. Jiná zrna padla mezi trní, které je udusilo. Ta zrna, která padla do dobré země, pak dala užitek – některé sto zrn, jiné šedesát, další třicet.

A zde je výklad: Podobenství ukazuje, jak lidé mohou naložit se zprávou o Božím království – tedy o Ježíši Kristu jako našem Spasiteli. Někteří sice slyší, ale nechápou – to je zrna, zaseté podél cesty. Ten, kdo vše nadšeně přijímá, ale není stálý, brzy na vše zapomene a při prvních překážkách se své víry zříká, ten je jako zrna, které vzešlo na skále, ale brzy uschlo. Zrna zasetá do trní představuje ty lidi, kteří sice slovo slyší, ale pro různé starosti a další věci, které jsou pro ně důležitější, na něj zapomenou. Těmi posledními v podobenství jsou pak ti, kteří slovo slyší, rozumí mu a žijí podle něj – jejich víra přináší úrodu – někdy větší, někdy menší.

Podobenstvím o rozsévači nám Pán Ježíš říká, že jedině ten, kdo je ve své víře stálý a vytrvalý, přináší pravé ovoce. Pomáhejme si v tom navzájem!

Jana Krajčířiková

10. Jak se mluví s mimozemšťany (závěrečná část)

Lesní hřeben nad údolím odčesal teprv půlku slunce, druhou nechal svítit tím víc, ale paní redaktorka, slečna člověčice, už mluvila o nocích. Prý i noci tu musejí být krásné.

„Když po teplém dni, jako je dnes, zůstane vlaho a rozvoní se tráva. Jistě sedáváte nad rybníčkem, pane spisovateli, mistře, a s pohledem upřeným mezi hvězdy promýšlíte svou příští knihu o mimozemšťanech...“

„Uhodla jste,“ řekl můj člověk. „Hledám slova té knihy mezi hvězdami.“

Musel jsem se smát tichým žabím smíchem. Zapomněl vám říct, že při tom někdy usne a pak nehledá slova mezi hvězdami, ale dýmku zapadlou v travě. A stejně je všechno úplně jinak.

Když denní světlo odejde spát, nastává žabí koncertní sezona, tehdy vypěvují nejkrásnější trylky tak zvucným hlasem, že jej slyší i žabstvo bytující u řeky a připojuje se. Jen z nedorozumění diví se můj člověk: „Co ty žáby dneska tak kváčou, asi předpovídají dešť...“

Ale ani když jsem nejvíc rozezpíváný, nepřestávám dávat pozor. Každou noc totiž přelétává nad mým žabstvím sova pálenka a ta má potmě dobrý zrak a slyší i myš. Je hezká s tou hedvábnou maskou na tváři a i když loví hlavně hraboše, co kdyby dostala chuť na žabí stehýnko? Proto radši ustanu ve zpěvu a mizím pod leknínový list.

V tmavé noci někdy dostávám návštěvu hned v páru, pruhovaného a rezavou. Jednou se u mého člověka stavěl hajný, aby poseděl při kávě, a vyprávěl, že jezevec s liškou žijí pospolu v kamenném splazu nahoře v lese, v úplném skalním hradu, kde mají široce rozvětvené nory. Liška sídlí o poschodí výš a jezevec na ni bručí, že mu dolů shazuje nečistotu, kterou on musí uklízet.

Jako by ti dva věděli, kdy si můj člověk peče kuře, což je často, protože on pečené kuře jídá ze všeho nejradši. A zamíří k popelnici u vrat, kam spisovatel vyhazuje kostičky. Přijdou spolu, ale rezavá je opatrnější, nikdy nezvedne víko popelnice jako první, vždycky čeká, až to udělá pruhovaný. Zato pak tam plavně vskočí a ukořistí nejlepší kost ze stehýnka.

Jenže tihle dva loví i živé tvory, třebaš slupnou i hlemýždě, a oba dobře plavou, tak jsem vždy připraven vklouznout pod hladinu.

Stejně opatrné jako já jsou srny. K ránu se chodívají napít vody k pře-
padu z rybníčku a mezitím se rozhlížejí a nabírají vítr. Bývají tři a mám je
rád, protože jsou mírné. Někdy je vystřídají mufloni, divoké ovce s tmavou
srstí a zakroucenými rohy, kterým se, jak tvrdil hajný, říká touly. Přiveďte je
a zase odvede hlavní matka, protože tak to mají u nich zařízeno. S nimi taky
nemám potíže, protože spásají vonné bylinky na louce a my žáby nepatříme
k jejich potravě.

Ovšem jednu noc se z louky ozývaly zvuky, jako když tudy přejíždí těžká
vozba. A dupání a chrochtání a mlaskání. To sem zaběhlo celé stádo prasat
divočáků. Ráno louka vypadala, divočáci vyrýpali a obrátili celé pláсты drnů.
Teď abys to šel urovnat, nabádal jsem svého člověka. Protože jak na téhle
oranině přistanou ti tví mimozemšťané? Však o tom právě hovoří.

„Louka, na kterou se spolu díváme, by pro přistání letadla nebyla vy-
hovující. Ale mimozemšťané mají tak dokonalé stroje, že se jim to snadno
podaří. Starost mi dělá jiná věc. Co když, paní redaktorko a slečno člověčice,
budou ti mimozemšťané černé rasy, jako kdyby se narodili v Africe? Jak je
oslovíme?“

„Umím říct svahilsky, což je nejrozšířenější africký jazyk,“ hlásila návště-
va, „umím říct: Milostivá paní, střílejte na lva!“

„To je výborné,“ nadchl se můj člověk. „Už vidím, paní redaktorko a sleč-
no člověčice... Jak se jmenujete, Hana? Krásné jméno. Už vidím, Hano, že ty
mimozemšťany uvítáme a knížku o nich napíšeme spolu!“

„Krrre!“ vyslovil jsme hlasitě, a to je, jak už víte, u nás žab smích. „A co
když ti mimozemšťané budou žáby? A přivítám je já. Takhle: Rekkekkekke-
eex...!“

Ladislav Muška

V jedné daleké zemi, až docela na jihu, žila princezna Mandarinka.

Když dospěla a byla celá pěkně zbarvená do oranžova, rozhodla se, že se provdá. Měla už dlouho dva nápadníky - prince Citrónka a prince Pomeranče, tak je oba pozvala na námluvy.

Byli moc krásní, barevní a ona se pro jednoho z nich nemohla rozhodnout.

Citrónek byl sytě žlutý a Pomeranč zase kulaťoučký. Nakonec jim dala stejný úkol, který se dočetla v jedné pohádkové knížce. Měli jí do druhého dne přinést ten nejkrásnější dárek na světě.

Princové celou noc nespali a vymýšleli, jak princeznu potěšit, až dostali nápad. Princ Citrónek přinesl zrcátko, aby se Mandarinka mohla každý den prohlížet, jak je krásně opálená - a druhý princ, Pomeranč, přinesl mističku, do které si princeznička mohla pohodlně kdykoliv sednout a odpočívat.

Oba dárky se Mandarince líbily, a tak si marně lámala hlavu, jaký jiný úkol pro své prince vymyslet, až na to přišla.

Zavedla je k malému kopečku a řekla: „Kdo se první skutálí dolů, toho si vezmu.“

Sama byla nedočkavá, jak to dopadne. A kdo myslíte, že vyhrál? No přece princ Pomeranč.

V citrusovém království se konala taková svatba, jakou ještě nikdy nikdo neviděl, a té vůně!

A co se stalo s princem Citrónkem? Kysele se zatvářil a vrátil se domů...

Helena Osmíková

Divila se beruška,
malá pinkalinka,
že sluníčko nevyšlo,
možná ještě spinká.

Slunce, vyjdi nad kopečky,
posviť mi na černé tečky.
Nebudu ti vyčítat,
jen si je chci spočítat.

V noci se mi zdálo,
že mám teček málo!
A když slunce vychází,
ani jedna neschází.

Mirka Žáková

7. Antiochie

V tomto a několika příštích číslech Cesty se podíváme na některá místa, jež navštívil na svých misijních cestách apoštol Pavel. Dočteme se o tom především v knize Skutků apoštolských a v Pavlových listech. Prvním místem, o kterém si budeme vyprávět, je Antiochie.

Měst tohoto jména bylo dokonce několik. Zakládali je Seleukovci. V Bibli se dočteme o Antiochii Syrské a Pisidské. Obě města leží na území dnešního Turecka.

Syrská Antiochie (dnes se město jmenuje Antakya) byla založena roku 300 př. n. l. Seleukem I. Níkátorem, který byl jedním z nástupců Alexandra Velikého. Učinil z ní sídlo Seleukovců. Roku 64 př. n. l. se Antiochie stala hlavním městem římské provincie Sýrie. Až do pozdní antiky zůstala jedním z nejdůležitějších a největších měst římské říše, později po Konstantinopoli druhým největším městem východořímského impéria.

Byla zde založena jedna z prvních křesťanských obcí, dokonce právě zde byli podle Skutků apoštolů křesťané poprvé označeni tímto jménem (Sk 11,26). Antiochie patří mezi čtyři patriarcháty starověké církve. V 5. století se tento patriarchát stal střediskem Syrské pravoslavné církve, tzv. jakobitů. Je formálním sídlem jejich patriarchy, který však ve skutečnosti sídlí v syrském hlavním městě Damašku.

Jako všude jinde v této oblasti se zde často bojovalo a ve městě se střídali vládcové – Peršané, Byzantská říše, Arabové. Město se svými masivními hradbami hrálo také významnou roli při křížových výpravách. Antiochie se stala centrem jednoho z křížáckých státeků, antiochijského knížectví.

Vraťme se však k Bibli. První zmínku o Antiochii ve Skutcích najdeme ve zprávě o volbě sedmi jáhnů – diákonů, kteří byli v prvotní církvi pověřeni službou u stolu. Jedním z nich byl Mikuláš z Antiochie, původem pohan, který přistoupil k židovství (Sk 6,5).

V 11. kapitole Skutků pak čteme líčení o vzniku církve v Antiochii. Po ukamenování Štěpána nastalo v Jeruzalémě velké pronásledování křesťanů. Mnozí z města uprchli a někteří také právě do Antiochie. Všude, kam přišli, zvěstovali evangelium o Pánu Ježíši. Nejprve jen židům, potom i pohanům. Protože byla s nimi moc Boží, obrátilo se k Pánu velké množství lidí. Když se to dozvěděli křesťané v Jeruzalémě, poslali do Antiochie Bar-

nabáše, který zde začal pracovat a za čas si k sobě přibral i Saula – Pavla z Tarsu. Ve Skutcích je také zmínka o velké obětavosti křesťanů v Antiochii, kteří se rozhodli mezi sebou učinit sbírku na pomoc bratřím v Jeruzalémě v době velkého hladu (Sk 11,27-30).

Když Barnabáš s Pavlem sbírku donesli do Jeruzaléma, vrátili se zpět do Antiochie, odkud je však Duch svatý vyslal na Kypr. Při svém putování došli i do Pisidské Antiochie, kde Pavel v synagoze kázal o Ježíši Kristu (13. kapitola Skutků). Jeho slova nadšeně přijímali především pohané. Židé, kterým byla určena jako prvním, Pavlovi a Barnabášovi spíše záviděli, že je tolik lidí poslouchá. Nakonec proti nim pobouřili vznešené lidi z města, kteří je vyhnali. Nicméně učedníci byli naplněni Duchem svatým a radostí, že tolik jiných lidí získali pro Krista.

Skrývačky

V každé z těchto vět se skrývá jméno jednoho z Ježíšových učedníků. Zkuste je najít.

1. Je lépe trpět než způsobit utrpení jinému.
2. Ty si pěkně odpočíváš a on dře jako kůň.
3. Všiml sis, že to své auto máš poškozené?
4. Mně se o prázdninách líbí jak u bratra, tak u sestry.
5. Nepůjdu ke švadleně, sama to ušiji líp.
6. Tady máš pětikorunu a po bohoslužbě ji dáš do pokladničky.

Z. S.

Svá řešení nám tentokrát můžete posílat až do poloviny srpna – jména tří výherců knížky otiskneme v čísle srpen-září.

Blahopřejeme výhercům knihy, kteří byli vylosováni v soutěži z březnového čísla (jistě jste všichni našli v kytici ukrytou včelu):

Stanislav Novák z Kostelní Lhoty

Láďa Žiga z Kojetína

Honza Krist z Hovorán (autor obrázku)

Správné odpovědi ze str. 6:

Čtrnáctá část: 1. v chrámu; 2. propukla bouře; kterou Ježíš po probuzení utišil; 3. k Annášovi, který byl tchánem velekněze Kaifáše; 4. jednomu z vojáků usekl ucho; 5. umyl si ruce a řekl: já nejsem vinen krví tohoto člověka, je to vaše věc)

Patnáctá část: 1. Mojžíš a Eliáš; 2. odvalený kámen a prázdný hrob; 3. Tomáš; 4. žehnal jim a pomalu se vzdaloval, až zmizel v oblacích; 5. že přijde tak, jak ho viděli odcházet.

Termín: 18. - 25. července 2009.

Zaměření: turisticko-přírodovědné a jazykově-dramatické.

Týden prožijeme v duchu „Putování s Noem“ a „Babylonského zmatení jazyků“. Budeme tedy objevovat okolní krajinu, poznávat živočišné druhy a rostliny, naučíme se vyrobit spoustu užitečných věcí i uvařit pokrm v kotli nad ohněm a spoustu dalších dovedností. Všichni poznáme, kolika různými jazyky se na světě mluví a píše, a ještě si vytvoříme vlastní. Zahrajeme si divadlo a kdo bude chtít, může se hravou formou zdokonalit v angličtině.

Ubytování budeme ve zděné budově fary ve Voticích, spát tam budeme na karimatkách ve vlastních spacích pytlích v oddělených místnostech. Zájemci mohou spát na velké zahradě v teepee nebo ve stanu. Hygienické zázemí a jídelna budou na faře. Strava bude 5x denně a bude zajištěn pitný režim. Celkem vás tam bude maximálně 20 dětí, takže se všichni dobře seznámíme.

Cena bude asi 1 000 Kč, upřesníme ji podle počtu přihlášených. Rodiny, jejichž příjem je na hranici životního minima, mohou požádat o příspěvek obecní úřad v místě trvalého bydliště. Dítě, které je zároveň s rodiči pojištěncem VZP, může od pojišťovny dostat příspěvek 1 000 Kč.

Cena nezahrnuje dopravu. Ta může být buď vlastní, nebo se může z určitého místa zorganizovat společně, podle počtu zájemců.

Přihlásit se můžete všichni od 6 do 15 let na níže uvedený kontakt do 31. 5. 2009.

Tábor pořádá Církev československá husitská.

Kontakt: Mgr. Lenka Nováková, ÚÚR ČČSH, Wuchterlova 5,
166 26 Praha 6, e-mail: novakova@ccsh.cz, tel.: 220 398 112, 720 404 818

E H A E

Je stá - le při - tom - ná tvo - je slá - va. Ra - dost -

E H A E E H

ně zpívá - me o tvém dí - le. Písnič - ka ať zvoní kaž -

A E E H A E

dé chví - le. Chci tě chválit, Pane můj, jak Duch dá - vá.

